

A Pécsi Ítéltábla a **K.P** gondnok (címe) és dr. Pap Gábor ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Schmieder Valéria jogtanácsos (alperes címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2013. július 4. napján kelt 11.P.21.260/2012/20. számú ítélet ellen a felperes által 25. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját a felperes köteles viselni.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára, az illetékes állami adóhatóság felhívására - az ott írt időben és módon - 80.000 (nyolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, hogy a felperes az 1993-ban elszenvedett baleset miatt munkaképességét 100 %-ban elveszítette. 1997-től kezdődően keresőképességet - helyesen: cselekvőképességet - korlátozó gondnokság alá helyezte őt a P Városi Bíróság. Ezt követően a P Városi Bíróság a 13.P.25.247/1998/16. számú - a B Bíróság 1.Pf.20.164/2000/4. számú ítéletével helybenhagyott - határozatával II. csoportba tartozó rokkantságot állapított meg a felperesnél. A felperes jelenleg is rokkantsági nyugdíjban részesül.

A felperes két ... típusú személygépkocsival rendelkezett: a **XXX-000** forgalmi rendszámú személygépkocsinak 2003. és 2004. években tulajdonosa volt, az **YYY-000** forgalmi rendszámú személygépkocsinak pedig üzembentartója volt 2013. december 19-től kezdődően - ez utóbbi gépkocsi tulajdonosa a felperes korábbi házastársa volt. A **XXX-000** forgalmi rendszámú személygépkocsit kivonták a

forgalomból, az **YYY-000** forgalmi rendszámú gépkocsit pedig értékesítették, azonban a tulajdonosváltást senki nem jelentette be gépjármű-nyilvántartásba.

A P Megyei Jogú Város Önkormányzat Pénzügyi Főosztály Adóügyi Osztálya a **XXX-000** forgalmi rendszámú gépkocsira 2003. és 2004. években évi 12.000 forint adót vetett ki a forgalomból történő kivonásig. Az **YYY-000** forgalmi rendszámú gépjárműre 2004-2005-2006. években évi 12.000 forint, 2007-2008-2009. években évi 4.440 forint, míg 2010-ben 5.180 forint gépjárműadó állapított meg. A felperes adófizetési kötelezettségének önkéntesen nem tett eleget, annak ellenére, hogy 2004. évtől folyamatosan értesítette az adóügyi hatóság a fizetési kötelezettségéről.

Amikor 2009 márciusában az alperes értesítette a felperest az **YYY-000** forgalmi rendszámú személygépkocsira kivetett 4.440 forint gépjárműadó előírásáról, a felperes írásban közölte az alperessel, hogy a gépjárművet öt éve értékesítette. Tájékoztatta egyúttal az alperest, hogy 100 %-os rokkant, gépjárművezetői engedélyét az orvosa nem hosszabbította meg, ezért egyébként is mentes az adófizetési kötelezettség alól. Bejelentése 2009. április 2-án került iktatásra az alperesnél.

A felperessel szemben a gépjárműadó-fizetési kötelezettségének elmulasztása miatt már 2006-2007. években adóvégrehajtás indult, a felperes nyugdíjára két alkalommal letiltást bocsátott ki az alperes, eredménytelenül. A letiltási rendelvevényeket a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2012 januárjában azzal küldte vissza, hogy a felperes rokkantsági ellátásban részesül, amely letiltás alól mentes. Az alperes 2011. szeptember 28-án és 2011. október 28-án azonnali beszédési megbízást, inkasszót bocsátott ki a felperes számlájára. Ennek alapján 2011. október 12-én 632 forint került levonásra a felperes számlájáról, amelyet a késedelmi pótlékszámán könyveltek el.

A perbeli **YYY-000** forgalmi rendszámú személygépkocsi új tulajdonosának személyét az alperes a hatósági eljárás keretében megállapítani nem tudta, ezért az alperes jegyzője 15/3330-4/2010. számú, 2010. február 22-én kelt határozatával a gépjármű nyilvántartás szerint a felperes által üzemben tartott gépkocsit átmeneti időszakra kivonta a forgalomból 2010. április 15. napjával. Erre tekintettel az alperes adóhatósága 2010. április 29-én kelt, 22-22/4008-2/2010. számú végzésével a korábban elrendelt eljárás felfüggesztését megszüntette. A felperes adófizetési kötelezettsége 2010. április 30-án szűnt meg.

Az alperes adóügyi osztálya 2011. december 1. napjával visszavonta az inkasszókat 22-22/73529-2/2011. számon Ó.I, a felperes hivatásos gondnokának a gépjármű értékesítésére vonatkozó bejelentésére és méltányossági kérelmére tekintettel. Ugyanezen okból az alperes adóhatósága a 2011. december 7. napján kelt, 22-22/73255-2/2011. számú határozatával a felperes adózó számláján nyilvántartott 25.320 forint gépjárműadó, valamint 12.469 forint késedelmi pótlék tartozást méltányossági alapon törölte. A felperes hivatásos gondnokának újabb írásbeli kérelmére, miszerint a felperes az előírt 2.200 forintos eljárási illetéket nem

hajlandó megfizetni, és azt a gondnok sem tudja kifizetni a beleegyezése nélkül, az alperes a felperes adózó javára eljárási illetékmentességet is engedélyezett a 2011. december 31-én kelt 22-22/2003-2/2012. számú határozatával.

Az **YYY-000** forgalmi rendszámú személygépkocsi országos nyilvántartásba bejegyzett üzemeltetője továbbra is a felperes, mert a gépjármű értékesítésére vonatkozóan adásvételi szerződést senki nem nyújtott be a nyilvántartó szervhez. A felperesnek jelenleg gépjárműadó és késedelmi pótlék tartozása nincs nyilvántartva az alperesnél.

A felperes keresetében 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, mert feleslegesen zaklatta őt letiltásokkal.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az első fokon eljáró ... Törvényszék 11.P.21.260/2012/20. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 50.000 forint perköltséget, valamint 60.000 forint feljegyzett illetéket a Magyar Állam javára. Az elsőfokú bíróság az ítéletét a Ptk.339.§-ának (1) bekezdésére, 349.§-ának (1) bekezdésére, a gépjárműadóról szóló 1991. évi LXXXII. törvény (Gjt.) 2.§-ára, a közúti közlekedés nyilvántartásáról szóló 1999. évi LXXXIV. törvény (Kknyt.) 2.§-ának (4) és (5) bekezdésére, a Kknyt.33.§-ának (1) bekezdésére, a Gjt.4.§-ának (1) és (2) bekezdésére, Gjt.5.§-ának *f)* pontjára, 18.§-ának 12. pontjára, a súlyos mozgáskorlátozott személyek közlekedési kedvezményeiről szóló 164/1995. (XII.27.) Korm. rendelet 1.§-ának (3) bekezdés *a)* pontjára, a Korm. rendelet 1. számú mellékletére és a Korm. rendelet 10.§-ának (1) bekezdésére alapította.

A törvényszék kifejtette, hogy a gépjárműadó alanya az a személy, aki az év első napján üzemeltetőként, ennek hiányában tulajdonosként szerepel az országosan vezetett gépjármű-nyilvántartásban. Amennyiben a gépjármű tulajdonjogában bekövetkezett változást a korábbi tulajdonos bejelenti, akkor a szerződés megkötésének időpontját követő év első napjától nem minősül adóalannak. Ha viszont sem az eladó, sem a vevő nem jelenti be a tulajdonátszállást a hatóságnak a szerződés megkötését követő 15 napon belül, úgy a tulajdonátszállás bejelentése évének utolsó napjáig a bejelentett tulajdonos az adó alanya. Az alperes adóhatósága a gépjármű-nyilvántartás adatai alapján veti ki a gépjárműadót. Mivel a nyilvántartásban az **YYY-000** forgalmi rendszámú gépkocsinak továbbra is a felperes a bejelentett üzemeltetője, az kivezetésre nem került, így az alperes jogszerűen vetette ki a gépjárműadót a felperessel szemben.

Az a tény, hogy a felperes az alperes adóhatóságánál bejelentette a gépjármű értékesítését, a Kknyt. szerinti gépjármű nyilvántartás adatainak megváltoztatásához nem elegendő, arra az alperes nem is jogosult. Az alperes azonban méltányolta, és okirati bizonyíték nélkül is elfogadta a felperes állítását a gépjármű értékesítésére vonatkozóan. A felperes adófizetési kötelezettsége 2010.

április 30-án szűnt meg, figyelemmel arra, hogy az alperes jegyzője kivonta a gépkocsit a forgalomból ideiglenes hatállyal. Eddig az időpontig tehát az alperes jogosan vetette ki a gépjárműadót, és alappal indított végrehajtást a felperessel szemben. Mivel a jövedelemre vezetett letiltás eredménytelen maradt, így a folyószámlára vezetett inkasszó lehetőségével kellő alappal élt az alperes.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes méltányosan járt el akkor is, amikor törölte a felperes adóhátralékát és visszavonta az inkasszót.

Megjegyezte emellett a törvényszék, hogy a felperes gépjárműadó fizetési kötelezettségétől független gyermektartásdíj fizetési kötelezettsége a jelen perre nem tartozó kérdés. Így azt a tényt, hogy rokkantsági nyugdíjára a 2005. március 18-án született Rajmund utónevű gyermeke tartására a P Városi Bíróság 8.P.25.400/2009/22. számú döntése alapján végrehajtást vezettek, és ennek nyomán a felperes megélhetése elnehezült, a bíróság a gépjárműadó fizetési kötelezettség tárgyában figyelembe venni nem tudta.

A felperes azon hivatkozását, hogy súlyos mozgáskorlátozott személy, mentes a gépjárműadó fizetési kötelezettség alól, ezért is jogszerűtlen volt az alperes eljárása, szintén alaptalannak találta az elsőfokú bíróság, mivel a 164/1995. (XII.27.) Korm. rendelet 18.§-ának 12. pontja és 1. melléklete szerinti feltételeket a felperes nem igazolta. Az a tény, hogy a felperes munkaképessége 100 %-ban csökkent, II. fokú rokkant, illetve cselekvőképességet korlátozó gondnokság alatt áll, nem jelenti egyúttal azt is, hogy súlyos mozgáskorlátozott lenne. Ez utóbbi állapotot egy külön orvosi eljárás keretében kell megállapítani. Ilyen orvosi igazolást azonban a felperes nem csatolt.

A törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem bizonyította, miszerint az alperes jogellenes magatartást tanúsított vele szemben, ezért a kártérítési felelősség alapfeltétele hiányzik, a keresetet el kellett utasítani.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak a kereseti kérelme szerinti megváltoztatását kérte.

Kiemelte, az alperes azzal a magatartásával, hogy visszavonta az inkasszót a felperes bankszámláiról, elismerte, hogy jogtalanul kezdeményezett letiltást a felperessel szemben. Ez a jogtalan magatartás a felperest megviselte az elmúlt 10 évben.

A felperes 100 %-ban rokkant beteg ember, akit az alperes alaptalanul károsított meg az években keresztül végrehajtott letiltásokkal.

Hiába jelezte több alkalommal a felperes az alperes felé, hogy adófizetési kötelezettség alól egészségi állapotára való tekintettel mentesítették, és vezetői engedéllyel sem rendelkezik orvosi utasítás okán. Azt is bejelentette az alperes hatóság felé, hogy korábbi házastársa eladta a gépkocsit.

A fenti eljárások rossz hatással voltak a felperes életkörülményeire, súlyos nélkülözés közepette, a létminimum alatt próbálja fenntartani magát. Gyermektartásdíjat sem tudott fizetni, így gyermekét sem láthatta. A felperes

álláspontja szerint az alperes az éveken keresztül tanúsított magatartásával a felperes életkörülményeit nagy mértékben megnehezítette ok nélkül, ezért 1.000.000 forint kárt okozott a felperesnek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokainál fogva, a felperes fellebbezését alaptalannak tartotta.

Hangsúlyozta, jogszerűen járt el, amikor a felperessel szemben adófizetési kötelezettséget állapított meg, annak elmulasztása okán pedig letiltást, majd inkasszót kezdeményezett a felperes ellen.

Előadta, hogy az adóhátralék elengedésére és az inkasszó visszavonására méltányosságból került sor.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem bizonyította, mely személyhez fűződő joga sérült, illetve milyen módon, illetve annak összegét sem.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges tényeket helyesen állapította meg, és helyes jogszabályokat alkalmazva, helyes következtetéssel, helytálló érdemi döntésre jutott. Ezért az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság helyes indokainál fogva helybenhagyta a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján, figyelemmel a Pp.254.§-ának (3) bekezdésére is.

Az elsőfokú ítélet két elírást tartalmaz, melyet a másodfokú bíróság a következők szerint helyesbít: az ítélet 2. oldal első bekezdésében írt „keresőképességet” korlátozó gondnokság helyesen „cselekvőképességet” korlátozó gondnokság.

Az ítélet 5. oldal alulról a második bekezdésében írt, a gépjárművet „bármekkora” forgalomból kivonta helyett „bármikor a” forgalomból kivonta.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a felperes volt az, aki mulasztást követett el - mint bejegyzett üzembentartó - amikor nem jelentette be 15 napon belül az **YYY-000** forgalmi rendszámú személygépkocsi értékesítését a Kknyt.33.§-ának (1) bekezdésében írtak szerint. Mivel a gépjármű-nyilvántartás adatai a felperes üzembentartói minőségét tartalmazzák, ezért jogszerűen járt el az alperes, amikor a felperessel, mint üzembentartóval szemben gépjárműadót vetett ki a Gt.2.§-ának (1) bekezdése alapján. Felhívja a figyelmet az ítélet táblájára, hogy a tulajdonjog-változást okirattal, adásvételi szerződéssel kell igazolni a gépjármű-nyilvántartó felé. Az alperes adóosztálya nem jogosult a gépjármű-nyilvántartás adatait megváltoztatni - az más hatóság hatáskörébe tartozik -, de köteles annak adatait figyelembe venni.

Mivel a felperes önként nem tett eleget fizetési kötelezettségének, így a végrehajtást is alappal kezdeményezte az alperes. A végrehajtás egyik formája a jövedelemre vezetett letiltás, más formájaként az inkasszó is lehetséges. Az önkormányzati adóhatóságot megillető tartozások végrehajtását az illetékes állami adóhatóság folytatja le az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) foganatosítás idején hatályos 146.§-ának (3) bekezdése szerint. A bankszámlára

vezetett inkasszó a végrehajtás jogszerű módja az Art. 150.§-a, valamint a 152.§-ának (1) bekezdése alapján.

Hangsúlyozza az ítélőtábla, hogy az alperes eljárása, amelyben *méltányosságból* elengedte a felperes adótartozását és visszavonta az inkasszót, az alperes diszkrecionális jogkörébe tartozó döntése volt a közigazgatási hatósági eljárásban a személyes költségmentesség megállapításáról szóló 180/2005. (IX.9.) Korm. rendelet alapján. Fogalmilag kizárt, hogy ezt a magatartást a jogszerűtlen eljárás elismerésének lehetne tekinteni. Teljes mértékben egyetértett az ítélőtábla a törvényszékkal abban a kérdésben, hogy az alperes eljárása jogszerű volt, ezért a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének egyik feltétele, a jogellenes magatartás hiányzott a Ptk.339.§-ának (1) bekezdése és 349.§-ának (1) bekezdésére tekintettel.

Kiemeli a másodfokú bíróság azt is, hogy a felperes tévesen értelmezte a saját - nem vitásan súlyos - egészségi állapotát. A P Városi Bíróság 13.P.25.247/1998/16. számú, a B Bíróság 1.Pf.20.164/2000/4. számú ítéletével jogerőre emelkedett határozatával II. csoportba tartozó rokkantnak minősítette a felperest, mivel munkaképességét 100 %-ban elveszítette. A rokkantságnak ez a mértéke nem jelenti egyúttal azt is, hogy a felperes a gépjárműadó mentességéhez szükséges súlyos mozgáskorlátozott állapotban lenne. A gépjárműadó-mentesség feltételeit ugyanis külön jogszabály rendezi. A felperes pedig a gépjárműadó kivetése idején hatályban volt 164/1995. (XII.27.) Korm. rendelet 10.§-ának (1) bekezdése szerinti orvosi igazolást nem csatolta. Az a tény, hogy a háziorvosa a gépjárművezetői engedélyét nem hosszabbította meg egészségi állapota miatt, nem jelenti egyúttal azt is, hogy súlyos mozgáskorlátozott lenne a felperes. A munkaképesség-csökkenés megállapítása iránti bírósági eljárásban készült igazságügyi szakértői vélemény sem tartalmazott a hivatkozott kormányrendeletben megkövetelt körülményeket.

Egyebekben megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az alperes által ténylegesen levont 632 forint jelentéktelen összeg, nyilvánvalóan ennek az összegnek a hiánya nem eredményezhette a felperes hivatkozott súlyos nélkülözését.

A felperes fellebbezésében hivatkozott „az elmúlt 10 évben folytatott letiltás és pereskedés” tényállítást a per adatai nem támasztják alá. A felperessel szemben gépjárműadó elmulasztása miatt indult adóvégrehajtás 2006-2007 évekre tehető. A 632 forint behajtása azonnali beszédési megbízással pedig 2011. október 12. napján történt. A felperesnek a gyermekével való kapcsolattartása és gyermektartásdíj fizetési kötelezettsége pedig a jelen peres jogviszonyon kívül eső körülmény, a gépjárműadó fizetési kötelezettséggel nincs összefüggésben, és az alperesnek nyilvánvalóan nem felróható.

A fentiekre tekintettel a felperes fellebbezése nem volt teljesíthető.

A felperes sikertelenül fellebbezett, ezért a fellebbezésével kapcsolatban felmerült költségeket ő köteles viselni a Pp.78.§-ának (1) bekezdése szerint.

Az Itv.74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján, a per tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta folytán feljegyzett 80.000 forint illetéket a felperes köteles megfizetni a Magyar Állam javára, külön felhívásra.

A felperes köteles megfizetni továbbá az alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdése és (5) bekezdése alapján 25.000 forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Emellett a felperes köteles viselni saját pártfogó ügyvédjének a díját, amelyet a bíróság csupán megállapít, annak konkrét összegét a kirendelő hivatal határozza meg a Pp.87.§-ának (2) bekezdése szerint.

P é c s , 2014. január 30.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró